

*

- Phi trường quốc tế Los Angeles – California -

Lão Phan

Tháng 4 – 1992, tui di cư tị nạn cộng sản tới Mỹ...Bước chân xuống phi trường quốc tế Los Angeles, Lão tui đã thấy ngay nước Mỹ là một đất nước vĩ đại vô cùng. Sau đó lên phi cơ nội địa, chúng tui về phi trường của thành phố San Diego. Cũng vẫn một quanh cảnh lộng lẫy, vĩ đại của một đất nước **lạ lùng**. Ở đâu cũng thấy hoa lá, cây cỏ xanh tươi, kể cả lúc xe chạy trên xa lộ.

Trên núi, trên đồi, sức mạnh cơ giới và khả năng con người cũng xây dựng được nhà cửa, hãng xưởng. Ở những

quốc gia khác thì đồi núi thế này, chắc là chỉ có bỏ hoang, cho...khỉ nó ở. hay giỏi lắm cũng đến trồng ba củ sắn, củ khoai, ăn cầm hơi cho đỡ đói.

- Chu chọa ! Đường xá, xe cộ ở Mỹ thế này ! -

Cô học trò cũ của tui ngày nào lái xe ban đêm, đưa chúng tui qua những khu phố, những con đường rộng lớn, đẹp đẽ làm sao. Xe cộ chạy có hàng, có lối, nhịp nhàng, không thấy chen chúc, bóp còi inh ỏi. Lạ nữa là ở ngã tư đèn đỏ đèn xanh chẳng thấy cảnh sát, công an, cứ thấy đỏ là dừng, thấy xanh là đi, quẹo trái, quẹo phải có lớp lang, trật tự, không thấy cái kiểu luôn lách láo nháo như ở thành Hồ phe ta. À ! Mà sao lại chỉ thấy toàn là xe hơi láng bóng, chẳng thấy xích lô, xe máy, xe đạp lộn xộn lung tung. Nước Mỹ là như vậy hay sao ? Thế lớp người hạng thấp trong xã hội, như công nhân, thợ thuyền chẳng hạn, họ đi làm thì sao ?

Cô học trò, lái xe cho biết : ở Mỹ, thợ thuyền, công nhân các loại đi làm cũng lái xe hơi hết, thường là loại xe ít tiền hơn vậy thôi. Lão tui lẩm cẩm nghĩ bụng : Ở Việt Nam, báo chí, đài phát thanh, loa phường cứ ra rả ngày đêm là : dưới sự lãnh đạo quang vinh của Đảng, của Bác vĩ đại, đất nước ta có nền Dân chủ, tự do gấp trăm, ngàn lần xã hội tư bản đế quốc, nhân dân ta đang tiến mau, tiến mạnh, tiến vững chắc trên con đường cách mạng xã hội chủ nghĩa dưới sự lãnh đạo tiên phong của giai cấp vô sản (*proletariat*) ...Ừa ! Thế sao giai cấp vô sản ở Việt Nam mình, thợ thuyền, nông dân đi làm đi ăn cứ đi xe đạp, đi bộ hoài vậy ? Lắm khi xe đạp cà rịch cà tang cũng không có nữa, chỉ có các quan nhà nước, cán bộ hạng cao mới có xe hơi, xe gắn máy .. Sức tiêu thụ điện năng của nước Mỹ cũng vĩ đại luôn, thật ghê gớm, kinh khủng. Ở quê nhà (*từ đây xin cứ hiểu là quê nhà dưới triều đại của các quan nón cối, dép râu*), người ta cúp điện ban đêm liên tu bất tận, nhà ngói cũng như nhà tranh, không sáng choang, rục rờ như cái nước " *tư bản sừng sỏ này* ". Sorry ! Bị tẩy não, nhồi nhét vô đầu lâu quá, riêng thời gian trong các trại tù cải tạo đã hơn 12 năm rồi, quen miệng, tui hay nói theo ngôn từ của các cán bộ nón cối dép râu nhà ta. Xin...đại xá ! đại xá !

Về gia đình người bạn đề nghị ngơi, chuyện trò, ăn uống và ngủ đêm đầu tiên trên đất Mỹ, cái gì tui cũng thấy lạ lùng hết trơn. Thoạt trông bữa cơm tối đầu tiên trên đất Mỹ được bày ra trên bàn với đầy đủ mọi thứ...hoa lá cành, tui đã nhận ra ngay cái tính cách vĩ đại của bữa ăn. Thật vậy, hơn 12 năm lên núi, theo học đủ thập bát ban võ nghệ " *Lao Động là Vinh Quang* ", đói thấy ông cố nội, ăn từ rau rừng, cà dại, lá sắn, cỏ non, con cóc, con nhái, con rắn, con thằn lằn... chỉ trừ có...con dao và con bù loong là đành chịu chết, không ăn được. Vợ con nhịn ăn, gồng mình bới xách, đi thăm nuôi, tiếp tế cũng chỉ có thể " *cứu nguy dân tộc* " đỡ đói được chút chút, Mỹ kêu bằng " *a little bit* "

mà thôi, như ly nước đem đổ xuống biển vậy. Chẳng thấm thía vào đâu, nhưng cũng lâu chết hơn mấy thằng bạn mò côi, vợ bỏ, hoặc là những thằng bạn tù lúc còn mũ măng cân đai thì có tới hai ba vợ, nhưng lúc đi tù thì vợ này lễ phép nhường quyền thăm nuôi ông chồng chung cho vợ nọ, vợ kia... Ở trên núi, lúc đói ấy mà vợ được bữa ăn như thế này thì dù có...ăn xong rồi đem bắn bỏ cũng có vô số người Ô kê là cái chắc! Còn hơn là lao động mút mùa, đói trơ xương mà chẳng biết bao giờ về được.

Mấy hôm sau, Cô học trò cũ chờ gia đình tôi đi lo ba cái thủ tục giấy tờ này nọ của dân tị nạn chân ướt, chân ráo mới tới định cư tại đất nước Hoa Kỳ. Đường xá, nhà cửa, xe cộ ban ngày, cái gì cũng vĩ đại hết. Chỗ nào cũng là núi với đồi. Vậy mà tư bản đế quốc nó biến thành đường xá, cầu ngang cầu dọc để có lối cho xe mẹ, xe con, xe ông, xe bà có đường mà chạy vì xe nhiều dễ sợ, ón da gà. Có điều là xe chạy có hàng, có lối, trật tự nhịp nhàng như bộ máy....

Những nhà lầu cao ngất, chung quanh toàn là kính, những căn phòng làm việc của bọn đế quốc tư bản nó mới vĩ đại làm sao, mát rượi, rộng mênh mông...Trời đất quý thần ơi ! Cái cầu tiêu của Mỹ nó mới thật là lạ lung ! Thơm phức, nước nóng, nước lạnh, sà phòng, giấy trắng như bông, đủ thứ trên đời. Tôi có quyền sài nó thả dàn, thoải mái, mà không phải trả tiền 200 đồng nếu là...đi tiêu, còn...đi đại thì phải trả 400 đô Hồ như cái hồi gia đình chúng tôi tới Sở Ngoại Vụ ở Sài Gòn làm giấy tờ xuất cảnh.

Ở Mỹ, chỗ nào có người lui tới, dù là công viên, bãi biển, nơi đèo heo hút gió, khi ho cò gáy, là y chang phải có những cái thùng đựng rác trong lót bao ni lông đàng hoàng, chớ không như ở xã hội ưu việt bên nhà, người ta quăng

- Những thùng rác bên đường -

ra đường, nơi công cộng đủ thứ trên đời, kể cả rác rến, chuột chết và xin lỗi ... cả băng vệ sinh đã sài của phụ nữ. Nhà nước hạn chế: mỗi gia đình một thùng rác nhỏ như cái thùng gánh nước. Nhiều hơn, đổ đi đâu thì đổ. Thế là người ta tìm cách đổ...bậy bạ, lung tung, quăng ra đường, tống xuống lỗ cống vv... Trời mưa có gây ngập lụt tùm lum vì cống rãnh tắc tị thì lại bảo...đề nghiên cứu và khắc phục dần dần...

Sống ở Mỹ bao nhiêu năm rồi mà chưa bao giờ tôi thấy một người đàn ông hay đàn bà, con trai hay con gái, đang đi đường mà lại...hiên ngang và anh dũng đứng ...đái vào gốc cây, chân tường nhà người ta, hoặc kín đáo núp vào bụi cây, góc cội để làm cái việc...xả bầu tâm sự. Ở cái chỗ này, nhất định là...thằng tư bản đế quốc thua xa cả thước so với cái xã hội ưu việt của loài người tiến bộ nơi quê hương chúng ta. Ở đó, đi đường, có bị kẹt bầu tâm sự, không có nhà vệ sinh công cộng, mà có thì vô phải trả tiền, cho nên đàn ông, thanh niên có quyền đứng...oai phong lẫm liệt tưới vào gốc cây, chân tường nhà người ta. **Không có gì quý hơn Độc Lập, Tự Do** ! là thế đấy ! Phe ta cứ việc thoải mái, muốn...tưới vào đâu thì tưới.

- Văn minh ở thành Hồ của phe ta là cứ thế này....-

Tại Mỹ, tới các cơ quan chính quyền, công sở để làm thủ tục, xin giấy tờ này nọ, ta cứ việc xếp hàng, tới phiên ai, người đó được phục vụ. Tôi không thấy cảnh chen lấn, nhào lui, nhào tới, la lối om xòm, hay dăm dúi đồng lớn, đồng nhỏ cho các nhân viên có trách nhiệm như ở bên nhà với đám công an, cán bộ.

Thi lấy bằng lái xe thì đậu hay rớt biết ngay tại chỗ. Đậu thì vào văn phòng làm thủ tục linh tinh, lấy bằng tạm, về nhà lái xê ...như điên. Ít ngày sau người ta gửi bằng chính thức về tận nhà. Chẳng phải thì thụt cửa trước, cửa sau, nói nhỏ, nói to với ông này, bà nọ, phong bì dầy, phong bì mỏng, đã cái đời rồi mới nắm được cái bằng lái xe trong tay như ở bên mình. Tư bản đế quốc nó phục vụ nhân dân còn hơn phục vụ... ông nội của nó nữa, chớ không như cán bộ nón cối nhà mình hàng ngày vỗ ngực tự xưng là "đầy tớ trung thành của nhân dân" nhưng nhân dân mà chậm chạp trong cái thủ tục "đầu tiên" tức là "tiền đầu" thì chỉ có nước ôm đôn với đám đầy tớ ác ôn côn đồ của nhân dân mà thôi...

Nhân viên các cơ quan công quyền hay tư nhân ở Mỹ đối với khách hàng, thân chủ, tôi thấy hầu hết đều nhã nhặn, lịch sự. Nếu mình biết...đầu láo ngon lành bằng tiếng Mỹ nữa thì lại càng vui vẻ cả làng. Họ hoàn mới thấy một nhân viên...da vàng mũi tẹt, có ...zen trong người từ hồi còn ở đồng, ở ruộng bên nhà, may mắn sang Mỹ sớm, chỉ qua vài

lớp tiếng Anh trình độ...ESL căn bản, lúc họ còn thiếu người, thuê đại, có người làm, lại đỡ tốn tiền mượn thông dịch viên, là chưa quen cung cách làm việc văn minh của Mỹ cho nên đôi khi cũng có... hách xì xằng, làm tăng với bà con người mình mới tới Mỹ, một chút làm oai, cho nó tăng thêm phần...long trọng.

Ở Mỹ hút thuốc thì phiền phức, lòi thối. Thuốc lá lên giá ào ào, đánh thuế tùm lum, đủ cách ngăn cản, gây khó dễ cho nhân dân khỏi hút thuốc. Khi hút thì ngó trước, ngó sau, ra đường, ra cửa, ngó ngang ngó dọc, mắt la mảy lét mới dám hút. Ở Xã hội ưu việt của ta, ai muốn hút thuốc loại gì thì hút, thuốc thẳng, thuốc cong, thuốc lá...2 tầng, hút ở đâu cũng được, phì khói vào mặt ai cũng...chẳng chết thằng Tây đen nào cả.

Ở Mỹ, cái gì cũng vĩ đại và lạ lùng. Mà lạ thiệt ! Giàu có, văn minh vật chất, khoa học kỹ thuật...đúng là số 1 hoàn vũ. Cứu trợ nhân đạo, giúp nạn nhân thiên tai khắp nơi trên thế giới, kể có cả...núi tiền, núi của.

Đồ ăn, thức dùng dư sài, quá đắt, đồ đi biết bao nhiêu mà kể. Hàng chục triệu người Mỹ khổ sở về cái bệnh Obesity vì ăn nhiều quá, phát phì ra, đi đứng không nổi, mỡ bụng dang trước, mỡ mông dang sau, cứ lắc lư con tàu đi...Vậy mà ở mấy cái ngã tư đường, thỉnh thoảng cũng vẫn có mấy anh...râu ria xồm soàm tựa tựa như bà con với đám khủng bố ISIS, đứng phoi nắng cầm mãnh các-tông xé ra từ cái hộp, viết xiên viết xẹo câu tiếng Mỹ, dịch ra tiếng Việt nhà mình thì đại khái nó là: *Xin Ông đi qua, xin Bà đi lại, làm ơn cho nhà cháu tí gióp vớ vẩn chi chi cũng được, miễn sao nhà cháu có được tí bánh mì, patê, xúch xích, hamburger...nhét vô bụng là Ô Kê- Tặng Kù!* Ấy thế mà cũng có người vô gia cư sống vất vưởng đó đây nơi đường phố mới lạ.

- *Mập cỡ ri là ...có duyên, quý phái ...* -

Mà lạ hơn nữa là có người như rứa bị chết vì bệnh hoạn, người ta báo cảnh sát đến coi để đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cảnh sát coi làm sao mà lại phát hiện trong cái bao, cái bị của nạn nhân có cả đồng tiền, tiền Mỹ thứ thiệt. Bà con ta ai dám ngờ là số tiền có khi lên tới con số mấy trăm ngàn đô la tiền mặt, đủ mua hay xây một cái nhà thứ...xin cho 1 gia đình ở ngoại ô Sài Gòn phe ta đây nghe ! Có lạ không nào ?

Ở Mỹ, từ lũ lụt cho đến cháy rừng, cháy núi, cháy nhà, cháy cửa, gió xoáy, bão bùng v.v... cái gì cũng vĩ đại hết trơn. Coi bộ Trời Đất muốn thử coi khoa học, kỹ thuật của nước Mỹ đem ra "chơi nhau " tay đôi với Trời với Đất, xem...Ai thắng ai ! Cái lạ nữa là: Bên này đường, cả chục me sừ lính cứu hỏa, xe cảnh sát, chớp đèn tùm lum, kẻ nhào lên, người chui xuống lỗ cống, hét đục lại khoan. Cuối cùng lòi lên một....con chó sắp chết, run lập cập. Người ta reo hò loạn xạ, y như dân Mỹ coi TiVi thấy phi hành gia không gian Neil Armstrong và Edwin Aldin, từ trong phi thuyền Apollo 11 đổ bộ xuống mặt trăng, hồi năm 1969. Con chó từ dưới lỗ cống, được lính cứu hỏa, cảnh sát, đưa lên xe Ambulance hụ còi tùm lum, chạy vô bệnh viện để mấy Ông Bà Bác Sĩ...chó mèo, gà vịt, đem tài năng, kỹ thuật tân tiến ra cứu cho nó thoát khỏi bàn tay thô bạo của Tử Thần đang lăm lăm cầm con dao bầu to bự, đòi cho nó vào nồi niêu soong chảo, đi một đường rựa mặn, hầm xương nấu xáo....

Trong lúc ấy, thì bên kia đường, cách đó không xa, trong một cái bệnh viện sản khoa, mấy Ông Bà bác sĩ khác cũng đem tài năng, kỹ thuật tân tiến ra để cứu, à quên xin lỗi, sorry! để giết và lòi ra mấy đứa con nít còn trong bụng Mẹ,

đã bị mấy ông, mấy bà quậy cho nát ra như Tương Tàu. Người ta giết những đứa con nít đó vì lý do: 1 phần nhỏ tí ti là để cứu sống người Mẹ, còn lại cái phần to bự là để tránh cho Bô Mẹ (Bô Mẹ thiệt hay chỉ....ám ớ hội tề) chúng nó đỡ khổ, cứ việc sung sướng, thoải mái, hiên ngang và anh dũng...màn Sex tới nơi tới chốn mà khỏi phải lo sinh đẻ. Dân chúng thì cứ việc tự do thoải mái xuống đường biểu tình, hò hét, hoan hô, đá đảo, ủng hộ, chống đối việc giết hàng năm cả triệu con nít theo kiểu như thế. Kể cũng lạ thiệt !

- *Biểu tình ...nằm, chống phá thai* -

- Ở Mỹ, lắm anh, lắm chị...một phát nhảy lên đỉnh cao nghề nghiệp mua vui, giải trí đỡ buồn cho thiên hạ, có khi lương bạc mỗi năm hàng chục triệu, có khi cả trăm triệu đô la, mà đô Mỹ chớ đâu có phải đô Mao hay đô Hồ, tha hồ ăn chơi, du hí, Sex xiếc tùm lum, quăng tiền ào ào qua cửa sổ cũng không hết. Chẳng ai thèm dả động đến cái...lông chân làm gì. Vậy mà Ngài William Jefferson Clinton, tục kêu là Cụ Bill, Tổng Thống Huê Kỳ, tức Ông số 1, Lãnh Tự Quốc Gia hàng đầu của Thế Giới, Tổng Tư Lệnh Hải Lục Không Quân siêu đại cường quốc Huê Kỳ, quyền cao chức trọng là vậy mà lương mỗi năm lúc đó chỉ có 200 ngàn, không đủ cho một cặp...Movie Stars chơi một màn du lịch cò con ở vùng Địa Trung Hải, Ca-ri-bê, Nam Mỹ hay đánh bài ngay ở Las Vegas. Đã thế, Ông mới chỉ có....leo tẹo vớ vẩn với cô nàng Monica Lewinsky (theo tập tài liệu *The Starr Report thì Ngài Bill chưa có lần nào, màn một cú Sexual Intercourse, theo đúng định nghĩa của tự điển Hoa Kỳ*) mà Ngài đã xính vĩnh, tí nữa thì tiêu tan cuộc đời, sự nghiệp.

Ở đây, người ta tiến mau, tiến mạnh, tiến vững chắc trên con đường phát triển trong đời sống xã hội, tí như...liền ông, liền bà, con gái, con trai khi thấy tiếng sét ái tình (*love at first sight*) oánh trúng đầu cái rẹt là a - lê hấp 2 người “ *khẩn trương* “ kiểm nơi chôn thờ mộng để sống chung với nhau. Mà chưa có cưới hỏi chi hết tron nghe ! Có khi cả thời gian mấy năm lận, con cái tùm lum, mà họ bảo là để...tìm hiểu nhau trước đã, coi có hợp nhau không, có thể tạo dựng hạnh phúc, có thể bảo vệ được hòa bình vĩnh cửu (*permanent peace*) không cái đã, kéo cưới hỏi rình rang mất thì giờ, tốn kém tiền bạc rồi sau cùng lại kéo nhau ra tòa ly dị, chia chác của cải, ai nuôi đứa con này, ai nuôi đứa con nọ, khổ... thấy mẹ ! Chán mở đời ! Dân tóc đen, mũi xẹp nhà mình thì bảo rằng: cái thời gian đầu mới..trúng cú sét ái tình mà kéo nhau về sống chung thì thế nào mà chẳng thờ mộng, đêm bầy, ngày ba, vào ra không kể, cuộc đời bay bổng lên mây, lên cung trăng, lên sao hỏa, lên tùm lum...Nhưng qua thời gian “ *sống trên mây – living in a dream world* “ cuộc sống thực nó mới...lòi đuôi ra, hai kẻ yêu nhau ngày nào lúc này mới thấy...trông cái mặt thiệt đáng ghét, tính tình cứ như...ông điên, bà chẳng, mở miệng ra nói đã muốn ..bộp tai cho mấy cái, hăng hơn tí nữa thì...mở ngăn kéo, lôi khẩu súng ra , lên đạn...có im cái mồm đi không ? – Có giới thì bán đi ! - Pằng ! Pằng ! Hai phát súng nỏ, một kẽ ngã gục, máu chảy tùm lum, cảnh sát đến vây quanh...Cuộc sống thử chấm dứt và cuốn phim “ *cuộc tình* “ cũng dứt luôn...Một người ra nằm nơi nghĩa trang thờ mộng, còn 1 anh vào tù...mút mùa lệ thủy. Con cái, xóm giềng ngơ ngác...Có người lảm cẩm tiếc than : chưa kịp ăn tiệc cưới....Có những cặp kinh nghiệm đầy mình, dân chơi thứ thiệt, trước khi mãn tiệc cưới để cùng nhau đi hưởng tuần trăng mật thờ mộng, du dương, lại còn cẩn thận cùng nhau ký cái giao kèo trước đã, dự phòng trường hợp: nếu sau đó...com không lành , canh hồng có ngọt, phải chia tay, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi:, thì phân chia tài sản linh tinh hằm bà lằng ra làm sao cho dễ dàng, kéo lúc ấy...cãi nhau, oánh lộn, rút súng bắn nhau tùm lum thì chia chác làm sao cho nôi...Ốn chưa ! Các Cụ mũi xẹp nhà ta mà thấy con cái, khi lấy vợ, lấy chồng lại làm cái trò này thì chết bỏ đời với các Cụ ; Các Cụ chắc là...bắt nằm xuống đất, quất vào mông đít cả chục cú roi mây, chớ sức mấy các Cụ chịu thua để cho con cháu...xây dựng lâu đài hạnh phúc theo kiểu đó !

- Chuyện súng đạn thỉnh thoảng nói ở trên là chuyện nhỏ, bình thường, ăn thua chi ! Đọc báo hàng ngày, lên Internet, đọc tin khắp nơi mới thấy cái chuyện súng đạn lúc này nó mới kinh khủng, nhiều người bị quan bảo rằng ...hết thuốc chữa mất rồi ! Ông chính phủ, quốc hội nhà trên nhà dưới mà...không dám đụng đến thì ai dám chữa bây giờ ? Cái nạn súng đạn kiểu này thì dù cho...Hải - Lục - Không quân , phi đạn tầm xa, tầm cận, kể cả vũ khí nguyên tử cũng chịu thua, không dẹp được nó ! Nó cứ nhè mấy cái trường học, rạp hát, chỗ đông người mà bùng ra, cho mọi người khiếp sợ. Dân lành, ông già, bà lão, đàn bà, con nít...nó cũng chẳng có tha. Cứ việc vô tư, thoải

mái, tự nhiên mà chết...Chỉ khi nào có được một chính quyền và một quốc hội, cả nhà trên lẫn nhà dưới đồng tâm quyết chí bảo vệ người dân thực sự, không biết sợ, bằng mọi cách dẹp nạn súng đạn tưới hạt sen, vô tội vạ như hiện nay thì đất nước, xã hội này mới sáng sủa, được thế giới loài người quý trọng, xứng đáng đóng vai trò lãnh đạo thế giới văn minh, tự do, dân chủ, dù không muốn ai bầu chọn vào ngôi vị đó....

Đa số đàn bà, con gái ở Mỹ thường ngày.sài quần áo, vải vóc “ *cực kỳ* “ đơn giản, khiêm tốn. Nhiều người cứ tính bơ...khoe hàng, đồ đạc, dụng cụ của mình ở ngay đường phố, nơi công cộng, trên màn ảnh truyền hình (*nhân vật trí thức, giảng bài cho thiên hạ nghe, chớ không phải mấy cái màn Ca, Vũ, Nhạc kịch đâu*), nghĩa là ăn mặc nhẹ nhàng, đơn giản, đại khái ớn lạnh hơn đàn ông, con trai rất nhiều. Kẻ xấu miệng lại bảo : lối sống kiểu này có liên quan, ảnh

hường đến mấy cái vụ đàn bà, con gái bị mất tích lia chia. Đến khi cảnh sát , người thân tìm kiếm mãi mới thấy, nhưng chỉ còn là những cái xác trụi thui lủi bị quăng trong bờ, trong bụi mà chẳng có mặc quần, mặc áo chi hết tron. Trời đất ! Ở đất nước Cờ Hoa vĩ đại, văn minh, tự do, dân chủ hàng đầu thế giới mà lại có những chuyện ghê gớm, kinh khủng như thế hay sao ? Vậy mà có sao ở đâu, chỗ nào có dịp bán hàng với giá sale là y như....trần ngập, quần áo đủ kiểu, đủ loại, đủ cỡ dành cho đàn bà con gái. Những ngày big sale, 50 % off, buy one get one free... thì đông đảo đàn bà con gái xứ Mỹ lại xô nhau đi mua quần áo nhiều đến mức ...kinh hoàng, dễ sợ. Chật lên xe thoải mái vô tư. Chẳng rõ họ mua để làm chi ! Người ta bảo mua về chắt ở garage, đầy nhóc trong tủ, trong thùng, trong hộp, khiến cho mấy cái xe hơi thứ thiệt của gia đình, đáng giá cả mấy trăm triệu đô... Hồ không có chỗ đậu, đành phải ra bên ngoài , đậu bên lề đường cho tiện việc ngắm trời, ngắm đất, mãn thơ ...Đó là chuyện bình thường, chẳng sao cả. Qua đêm, sáng ra 4 cái bánh xe vẫn còn đủ, chẳng biến mất cái nào như ở Sài Gòn, Hà Nội của phe ta ngày nay...

Lạ thiệt ! Lạ hết chỗ nói !

San Diego, California

Lão Phan